

Marile acte ale salvării și expunerea lor publică

Marti, 19 iunie 2007

Gili Cârstea

Faptul că un eveniment atât de teribil precum stoparea luminii pentru Marea Strigare în 1888 a putut avea loc în circumstanțe relativ modeste și fără să aibă o expunere publică suficientă, stârnește multe nedumeriri căutătorilor după adevărul soliei 1888. Cum să se petreacă un astfel de eveniment, monumental prin implicațiile lui, la o modestă sesiune a Conferinței Generale, și într-o biserică aproape necunoscută?

Istoria ne învață însă că marile evenimente ale istoriei planului de mântuire s-au petrecut fără prea multă publicitate. Dar nu din cauză că Dumnezeu nu dorea ca ele să fie foarte cunoscute, nu. Motivul este că planeta noastră se află sub o administrație opusă planurilor și principiilor lui Dumnezeu, administrație care a făcut imposibilul să lase acțiunile vitale ale planului de mântuire într-o cât mai perfectă obscuritate.

Când cerul a socotit potrivit să ne trimită un Învățător al neprihăririi, lumea acelei vremi nu a știut nimic nici de venirea Lui, nici de lucrarea Lui și nici de învățăturile Lui timp de mulți ani după plecarea Lui la cer. Roma, capitala imperiului, și marile metropole culturale precum Atena, Alexandria și Efesus, n-aveau nicio idee despre ce se întâmplă în provincia aceea problematică din Orientul Mijlociu. Au auzit ei că au avut loc anumite tulburări sociale și ceva vărsare de sânge, dar acestea erau lucruri uzuale în acel timp și nu stârneau prea mari curiozități.

În provincia problematică însă se întâmplau evenimente de maximă importanță, pe care nici chiar responsabilii poporului lui Dumnezeu nu le bănuiau. Lucrurile se desfășurau în cercul intim al unor oameni simpli și fără prea mare impact asupra societății. Da, mesajul lor stârnea opoziție și uimire peste tot în biserică, dar erau socotiți o mișcare disidentă ca toate celelalte de înainte, fără șanse de a tulbura semnificativ credința lui Israel.

Tot la fel s-a întâmplat în 1888, când cerul a dorit din nou să ne trimită Ploaia Târzie, un învățător al neprihăririi. În timp ce marile capitale ale lumii erau captivate de valul de prosperitate în care se lăfăia societatea, în timp ce marile biserici își practicau ceremoniile nefolositoare sub ochii lumii, la o modestă sesiune a Conferinței Generale, printre oameni fără mare impact asupra societății, Dumnezeu trimitea lumină nouă despre scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice și cum va elibera El pe fiii lui Levi de păcatele și nelegiuirile lor.

Dar conducătorii noștri de atunci au fost luați prin surprindere; nu se așteptau ca Ploaia Târzie să vină neanunțată, sau ascunsă într-o solie de adevăr prezent. Ei o așteptau mai mult ca pe o energie evanghelistică, sub puterea căreia să uimească lumea cu solia adventă. Și deoarece nu au fost consultați pe ce cale trebuie să vină lumina, și cum trebuie să lucreze Duhul Sfânt în ultima lucrare, ei s-au împotrivit cu toată puterea, afirmând că aceasta este cea mai mare calamitate care s-a abătut asupra noastră ca popor.

Cum este astăzi? Dacă solia 1888 este cheia pentru revenirea Ploii Târzii, de ce, se întreabă unii, ea nu se bucură de atenția oamenilor noștri mari? Un asemenea eveniment grandios nu se poate desfășura la periferia bisericii, printre oameni necunoscuți și fără influență.

Înțelepciunea acumulată din istoria sacră ar trebui să fie o dovadă suficientă că marile acte ale mântuirii noastre se petrec la periferia interesului lumii, și chiar a bisericii, iar inițiativele lui Dumnezeu au luat totdeauna prin surprindere și societatea, și biserica.